Ó; Maldadaya-andi, einginn maana!
sem alla hata spekji og digst! —:
Sálarski fjandi! Faðir maana! —:
Freistir þá, sem hanas elska hingst!
:,: enn — þlssir, haha ayhun alt:
sem eiljiha hjósjist skjik á halk! x — :,:

Spottar hálaat fálkenast! hafar alt heilagt, og alla digst og þegnt og sámnatilþenningu og þugt, og Sálna þrí og afspekja þat, og Guat almegjar, og hjósinn og hjiþinn eiljiha, og þá náttúrlega Sálan sealing, sem þau er nú í Paradísinn og skjelþingnu og þroldómi og alskanar afþákenumm og Salaat; enn sem han nikri af állu þessu helga hjór nefnda. Upphm á hinn leiðinn: Talassan þat og tilbjist og af-nar sjer og Selan sjig djáþlinnum og állum skáðunu, og minkenumum; og allan ypprinder lanja í þrí, og alt sem er nest og hjátast og minsintalegast elskar þat og dnégir þat og þat er þess hjþ og indi þess. Enn þat afspekir hjka alla digst og manskarshi og spekji; og Sálna er hennigji andt met at helga hjþ.

x) sem hjósgjiðslanir hvatna á, af dirðarsæl al-þáðnus, enn þat er alt háleitt og þagnat og hjant og eiljift, hjnnanmegin grafarinnar, at þrír hvatna — enn himnmegin grafar skjina þrír keðnuk á þat: hjþt helga! .....

Enn þrír þat at Sálni her vikri af samleik-ammum, og kallar aldrei af at gjóra nema digðar-innar og eins helga eiljiha hjórs Guðdómsins, sem hann hand hannumm, hálæikans og þegnðar; — þá þrír þetta er hann allanega þinðar og hat-aðar og afþáttna og minnitar og hanim og hnjðd-ar, — enn Sálan leðar samt aldrei samt af at gjóra þessa játnu sem hjórjt eiljiha Guðs og Lyk-kimar hagar á, og þeta enn þakkalæin tánanna— at takmarkji sinn: at dýrka drottins upprettir hjþins veldunna, og víst er mun þat, þetta er hugg-un hanns í skjelþingunnum manmanna, sem þrír hinn hann og hanja hann þramm, án ens minnsta hjenleika þrí þat er satt sem Sálna gápar sögðu hannum fe-nú, at, hind ándgjunnar þljðkun at spnetta upp á-lunni; og þat líka, at þakklátsemi er minni hjanhans; þrí líka þat, annhu dalur í náttmm, enn dagsagr í þramm hendumm; þrí þat er þagur sam--nleikji, at blíðleikji og hamhæsi, enn bezhu kosti enn satt er þat, víska og digð og hálæikji andaas, en þa gnast og bezt, met skilliugu og hegnstantilþinning — þrí, áminnjis í gjegnumm et nramnuljómmando hljóð þegnstanimar, mun mann nenta andjið at skjóra þaki á hand þakkámegnimar! — Gjór seiðir Sálan! og þat er satt!, at, þorsjónin gjeðar upprakjið hinn hjkjlnis-blegasta, og andmjðkt hinn valdugasta; þat er þess-vegna beðnska at ámegnda sjer, eða tvæsta ekkji Guðs og sjáltumm sjer, met þrí at hjósja þann og þramhvæma! Þat er og sno satt, Sálni minn! at þrín er mjett mak best sveit skráðsins, sem ekkji nilja þiggja alðjanitar-gjein þrístarins, eða andmjðkja sig í anda og sannki hinni Guðs allan Talassman og gjæsku og háleika — — Þat er nú hvæina víst, at samleikamum skandum ekkji á Tánagumm manna, sje hvæfinum í hnúmumm hálvatna hafðingja bikkjarma úti hundum Gálanda. Enn hlæskt þjór til, at hvæfinum mat hann aldrei kimvæta þrír samleikamumm eiljiha Guðs ne-nymvæta, eða þá hann tali máli dirðarinnar helga. Lúti þjer sjálfir, Lesnar góðir! ettir hvæfinum og hjf-meginn og hugsanumm „Sálans Speðingsins hins helga" — þátt hann aðrá nánnanaðar hinn merki, og skjelkilega illa þenjt met hann af hatkendumm hjós og þroðs og sjálfs og digðar; enn ekkjist þrí, at hvæfa ettir hannumm Sálna, hinnum hezta manni; þat er hezta eptirhvæfinn, og nærka vinðingju er þjer gjðkjt nátt hannumm, og hin, at kinna állumm hálvatstöðnumm hanas á þrunt, eins og hann hefur gjent þat sjer hvat, og snata þrí állu sa-man, þrá þjáðumni og háðumm og þánðinum sem hefa skaljst þrí og hvað og hanst og þroðst Sálna. Upphmjst þat átt, at: nema ágjæki, þrí þat er ágjæki manasins, og einnitt sálin í Gjðinn, og upprekjanar í eiljiftinni!